

Мудрий, Бо Німий

Skryabin (Скрябін)

Багато-гато років, як я був дуже малий
Всі риби жили в небі, а дерева – в воді
А я ходив до школи на високій горі
І люди були добрі, я був дуже малий
Багато-гато часу і немало вина
Старі, сухі дерева догоріли дотла
Нема кого питати, де я маю піти?
Не хочуть говорити мої мудрі птахи

Земля собі летіла – осінь, літо, зима
І небо там висіло, де вже нині нема
Я можу набрехати і лишитися сам
Я можу написати і забути слова
Ходили мої ноги, а не видно слідів
Робили мої руки всьо, що я захотів
Дивились мої очі, але їх вже нема
Колись ще мої губи говорили слова

О-о-о, мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)
О-о-о, мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)
Мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)
Мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)

Я не хочу того всього за собою забирати
І не можу вже ніколи нові гори малювати
Плакати не час – ніхто не хоче того знати
Тільки сльози будуть довго свої знаки малювати
Плакати не час – гаряче море тихо впало
Я лишився на піску і там, де граби повмирали
Не чути наші кроки, там нема чого ходити
Я лікарства не шукаю, бо ним можна отравитись

О-о-о, мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)
О-о-о, мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)
О-о-о, мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)
Мудрий, бо німий (мудрий, бо німий)